

g e o r g e ș o v u
dimineața iubirii

GEORGE ȘOVU

DIMINEAȚA IUBIRII

Roman

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-571-0

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

CAPITOLUL I	1
CAPITOLUL II.....	18
CAPITOLULUL III.....	30
CAPITOLUL IV	49
CAPITOLUL V.....	74
CAPITOLUL VI	82
CAPITOLUL VII.....	108
CAPITOLUL VIII.....	113
CAPITOLUL IX	125
CAPITOLUL X.....	131

CAPITOLUL I

1.

Sufletul lui Bogdan s-a răsucit, de parcă l-ar fi strâns cineva între palme, fără milă, încercând să-l gătuie. Pe chipul, întunecat dintr-o dată, ochii i s-au aprins de spaimă, în timp ce o sfâșiere de dinăuntru amenința să-i îngenunche toate puterile. Cu mâini ca de orb, a pipăit pervazul unei ferestre, sprijinindu-se să nu cadă... „Dumnezeule!... Ce se întâmplă cu Diana?!” a îngânat băiatul uimit...

A doua și a treia zi fata n-a mai venit la școală. Erau ultimile lor zile de liceeni. Se încheiau cursurile clasei a XII-a, după care urma o scurtă perioadă de pregătire, în vederea bacalaureatului...

...În seara aceasta, toate i se învălmășeau în minte și în suflet. Nu putea să mai învețe!... Din fiecare pagină de carte și de caiet îl urmăreau ochii, triști și parcă muștrători, ai Dianei. Totodată, mâhnite, buzele fetei îi șoptesc obsedant: „Te rog fii înțelegător! Lasă-mă în pace!”... „În pace!”... Erau vorbele pe care le ascultase atunci când el, disperat, o prinsese cu brutalitate de braț și-o oprise pe culoar, pentru explicații...

...Acum, se ridică grăbit de la masa de lucru și ieși din casă.

— Ce e cu tine, de ce ești așa de agitat? l-a întrebat bunicul său, profesorul pensionar Dragoș Ștefănescu.

— Nimic! Ce să fie? Mă doare puțin capul, sunt obosit! Mă plimb câteva minute și mă întorc! i-a răspuns Bogdan. Dar, când a ieșit din curte, era deja hotărât: trebuia, neapărat, s-o vadă pe Diana!...

La nici zece metri de poartă, a iuțit pașii... Apoi a început să alerge... Repede, mai repede!... O stradă la stânga, alta, la dreapta... „Parcul Primăverii”..., alei, copaci, lacul..., totul se clatină, se zbugiumă, o dată cu sufletul său, cu răsuflarea-i atât de înnebunită, că aproape îl îneacă...

Și iată casa, locul binecuvântat, în care el s-a întâlnit cu „cea mai minune dintre minuni - iubirea!”...

O clădire modestă, cu o curtică frumoasă, plină cu flori!...

Nu era casa tatălui Dianei, ci a altcuiva, ei fiind chiriași în două cămăruțe, care aveau și dependențele necesare... Bogdan fusese aici de câteva ori. Își amintește cât de mult l-a impresionat modestia interiorului. Peste tot însă era curat și cochet aranjat, ceea ce dovedea hărnicia Dianei și bunul ei gust... Atunci a strâns-o în brațe și s-au sărutat în voie, nu pe furiș, ca în parc. Și casa se transforma, văzând cu ochii, într-un palat, în cel mai frumos palat de pe lume...

Tremurând de emoție, Bogdan privește ferestrele întunecate care indicau clar faptul că nimeni nu este acasă. (Aflase, bineînțeles, despre nenorocirea petrecută cu ani în urmă, când, îmbolnăvinduse grav de inimă, mama Dianei murise. Tatăl s-ar fi putut să întârzie la serviciu, sau prin cine știe ce

cârciumă. Radu, fratele mai mic al fetei, elev în clasa a III-a, se afla, cu siguranță, la internat... „Dar ea - se revoltă, dintr-o dată băiatul - pe unde umblă la ora aceasta? Și cu cine?”...)

În aceste clipe, privirile îi sunt atrase de trei siluete - două femei și-un bărbat -, ce apar, la vreo douăzeci de metri, în lumina bolnavă a unui bec, din vârful stâlpului pentru electricitate. Din câțiva pași, Bogdan ajunge pe trotuarul de vizavi și se ascunde după trunchiul voluminos al unui castan. Inima îi bate, de parcă i-ar număra ultimele clipe ale existenței. Siluetele se apropie. Acum ochii lui Bogdan disting clar: între cele două persoane feminine, o recunoaște pe aceea pentru care vibra, atât de încordat, întreaga lui ființă; în cealaltă, o bănuie pe mătușa Dianei, dar bărbatul nu putea fi tatăl fetei, fiindcă nu avea mai mult de treizeci de ani; pe deasupra, era destul de prezentabil, din câte putuse să-și dea seama în fugă și parcă avea o barbă tunsă scurt...

Ca împins de un resort nevăzut, a țâșnit din spatele copacului și, traversând strada, a apărut, din întuneric, tocmai când Diana deschidea poarta, invitându-i pe cei doi înăuntru.

— Bună-seara, Diana! spuse el, cu sufletul la gură.

— Bogdan, ce e cu tine aici? i se adresă fata, tresărind, vădit încurcată de prezența lui.

Bărbatul care o însoțea s-a oprit, măsurându-l din ochi pe Bogdan.

Privindu-l, la rândul său, băiatul avu o ezitare.

— Te-am întrebat ce e cu tine, la ora aceasta? reluă Diana.

— Nu te neliniști, răspunse Bogdan, cu un glas pe care fata nu i-l auzise niciodată, venisem să stăm puțin de vorbă, dar văd că ești ocupată. Așa că... Și dădu să se întoarcă și să plece.

— Bogdan, Bogdan! strigă Diana, în timp ce se apropie de el, fii înțelegător și ai încredere în mine! Am să-ți explic, în curând, ce se întâmplă!... Să sperăm că vom ieși din întunericul ce ne-a cuprins...

— Da, s-a întunecat rău, totul s-a întunecat, Diana, mă duc, că e târziu, spuse Bogdan și se răsuci din drum, rupând-o la fugă. Simțea că, dacă ar mai fi rămas doar câteva clipe, risca să izbucnească în plâns, ori să se repeadă să-l ia de piept pe țăpul acela...

A traversat o parte a parcului ca un bolid aflat în cea mai mare viteză. Apoi s-a oprit din fugă, a încetinit pasul, ca să-și potolească răsuflarea atât de grăbită, iar, până la urmă, căutând o bancă anume, de care îl lega o lume de frumoase amintiri, se abandonează pe scândurile acesteia, așa cum ai așeza un corp străin, o adevărată povară, de care vrei să scapi cât mai repede. Deasupra ei pâlăia un bec ca o candelă...

Întrebările îi asaltau ființa, una după alta: „Ce s-a întâmplat? Ce-a putut să se întâmple, de s-a schimbat totul?!... Cine este individul acela și ce caută el în casa Dianei?... Să fiu înțelegător și să am încredere în ea!... Dar cum să am încredere, când văd atâtea și ea nu-mi spune nimic?! De ce nu stă de vorbă cu mine? Orice i s-ar fi întâmplat, trebuia să-mi spună, în primul rând, mie! în locul ei, eu așa aș fi făcut!... În locul ei!... Hm! Ce greu e să te așezi în locul altuia, să încerci și să reușești să înțelegi

tot ce gândește și simte altul, într-o anumite situație!... În orice caz, delibera încă o dată, Bogdan, dacă mie mi s-ar fi întâmplat ceva grav, i-aș fi spus neapărat și Dianei. I-aș fi mărturisit, fără îndoială, bunicului și, dacă ar fi fost cazul, bunicii, ori, poate, tatălui meu, de s-ar fi nimerit să fie pe lângă mine și să aibă timp să mă asculte. Dar și cu Diana aș fi stat de vorbă!... Ea de ce nu vorbește cu mine? Cu atât mai mult cu cât ceea ce se petrece în viața ei nu este un lucru simplu, sunt sigur!”...

Bogdan rămase cu gândul la ultima afirmație, pe care o transformă într-o serie de alte chinuitoare întrebări: „La urma-urmei, dacă tot ceea ce am crezut eu până acum n-a fost decât o simplă iluzie? De unde știu eu că mă iubește Diana?!... Poate că ea doar a cochetat și cu mine, așa, cum a făcut-o cu atâția... admiratori!... Ce știu eu cu adevărat despre sufletul ei?... Dacă n-aș fi cunoscut-o!... Dacă nu s-ar fi mutat ia școala noastră!... cine știe, poate ar fi fost mai bine!”...

— „Bogdan Ștefănescu, ești un ingrat! se revoltă, dintr-o dată, un gând, din adâncul ființei tânărului. Cum poți să spui că ar fi fost mai bine? Uită-te în sufletul tău și cântărește: cu ce-ai rămâne dacă ai arunca din el ceea ce ți-a adus această fată? Poftim?!”...

— „Da, dar și așa!... Așa se poate trăi? În incertitudine, în derută, în chinurile iadului?! Spune, se poate?”

— „Ai răbdare, băiatule! se zburli la el același gând, ai răbdare și încredere, așa ți-a spus și Diana! E o situație bărbătească... nu? Confruntă-te cu ea! Străduiește-te să ieși învingător! Suferința călește! Trebuie să treci prin foc. Adevărul nu se teme de înaltele temperaturi. Dimpotrivă, trecut prin jar, el devine mai luminos și nemuritor. Care este adevărul tău, adevărul ființei tale? Dacă o iubești, suferă pentru ea, așteaptă și ai încredere! Pe urmă, vei vedea ce ai de făcut!”

„Așteaptă și ai încredere! își spuse Bogdan, încă o dată, ridicându-se de pe bancă și pornind către casă. Am să aștept, Diana Dragomir, am să aștept! Vezi însă ce faci cu încrederea mea! Ai grijă, Diana, se rugă, parcă, sufletul lui Bogdan, ai grijă!”...

2.

... - Bogdane, cine este această Diana Dragomir?..... Era într-o vineri. Bogdan își amintea exact... și parcă și acum îi răsună în urechi glasul înțepat al mamei... Era seară. După trei ani de zile, fusese și ea la liceu, să se intereseze de situația băiatului. Degeaba încercase bunicul s-o asigure că „nu sunt probleme” cu Bogdan, „fiindcă învață bine - e doar premiantul clasei - se poartă cuviincios, nu lipsește de la școală, se pregătește serios și pentru facultate, în sfârșit, totul e așa cum trebuie să fie!” „Bine, bine! a răspuns nora profesorului. O să văd eu! Vreau să mă conving și singură!”

Tatăl lui Bogdan nu era de față. Nu venise încă de la minister. Sosiseră de câteva zile din străinătate, unde, timp de patru ani, el fusese consilier de ambasadă și acum își lua noile treburi în primire...

— Ce înseamnă „vreau să mă conving și singură”, Melania? a întrebat-o atunci bunica pe mama nepotului ei. Cum, adică tu n-ai încredere în noi?

— Ba da, a răspuns mama lui Bogdan, dar niște dovezi în plus nu strică!

— Sigur, sigur, a conchis bunica, vădit deranjată de tonul norei sale, gândindu-se, încă o dată, ca de atâtea ori în cei peste douăzeci de ani, de când Daniel Ștefănescu, băiatul ei, se căsătorise cu această femeie, că Melania le-a rămas, în parte, străină, că nu s-a lipit prea mult de sufletul lor. Fusesse o femeie frumoasă și mai era încă (de altfel, înfățișarea fizică îl robise pe Daniel), dar rece, nu ușor de modelat. Cu toate acestea, Daniel a luat-o de soție; nu peste mult timp, a venit și copilul și, uite-așa, au rămas împreună. Bunica i-a spus, de la început, fiului, că nu-i place nora așa cum arată... pe dinăuntru. „Se compensează, mamă, cu felul în care arată pe dinafară: nu vezi ce frumoasă e? a răspuns atunci proaspătul inginer. Și-apoi, cred că se va schimba!”

Melania nu s-a schimbat! S-a modelat, asta da! A devenit ceea ce se cheamă „o femeie de lume”, fiindcă, pe-atunci, când abia terminase studiile economice, era o fată modest îmbrăcată, simplă în comportare, fără prea mari pretenții de la viață (așa părea), crescută prin internate și cămine, deoarece rămăsese orfană de ambii părinți la vârsta de nici opt ani. În scurt timp de la căsătorie, a căpătat distincție și strălucire în ținută, a început să se arate dornică „să vadă lumea”, să călătorească, să se întâlnească și să stabilească relații prietenești, de familie, cu tot felul de oameni. În aceste întâlniri, reușea să atragă totul în juru-i, să captiveze prin înfățișare, prin vorbă, meșteșugită și pigmentată de nuanțate ironii, atunci când voia, astfel că, nu de puține ori, în spatele ei se exclama: „Frumoasă și deșteaptă femeie! Mare noroc a avut Daniel Ștefănescu!”...

— Nu înțeleg, mamă. de ce această...

— Te rog, fără interpretări de subtext! Răspunde la întrebare!

— Deci recunoști subtextul...

— Recunosc că te-ai cam obrăznicit, de când nu te mai afli sub mâna mea.

— Și eu care credeam că m-am aflat și mă aflu în mâini foarte bune. Iar de la o vreme, ce să-ți spun, speram chiar la mai mult, și anume că am capul, mâinile și picioarele mele, că văd, pot judeca, mă pot mișca, pot merge singur prin viață, credeam că a sosit chiar timpul pentru asta...

— Drept pentru care ai socotit că a sosit chiar momentul să te îndrăgostești!

— Să-ți spun sincer, problema cu momentul... n-a intrat în calculele mele. De fapt, la mijloc n-a fost nici un fel de calcul, ci, pur și simplu, viață! Viața mi-a scos-o în cale pe această Diana Dragomir și eu m-am îndrăgostit de ea fără calcul; iar acum, când mă întrebi dumneata, mă gândesc că poate în viață n-ar trebui chiar toate calculate!...

— „N-ar trebui chiar toate calculate!” Grozav gând, ce să-ți spun, expresie de minte necoaptă! Să știi de la mine, băiatule, că trebuie, în viață totul trebuie calculați Altfel nu se poate trăi!

— Pentru a face față unui asemenea mod de trai, oamenii ar trebui să aibă, în loc de inimă,

un calculator în piept! Eu vreau să te informez, mamă, că am încă în mine o inimă, care abia acum a început să simtă că trăiește. De altfel, dumneata nu mă cunoști și nici nu știu dacă m-ai cunoscut vreodată. În orice caz, în ultimii trei ani, adică în perioada în care am devenit, în mod firesc, ca toți tinerii de vârsta mea, altceva decât știai dumneata, decât ceea ce lăsaseși dumneata acasă, noi doi n-am prea fost împreună decât din când în când și atunci mai mult prin corespondență. Dacă vrei să știi cu adevărat ceva despre mine, întreabă-i, în primul rând, pe bunicul și pe bunica!

— Nu mă învăța tu pe mine ce am de făcut! Bunicul și bunica sunt bătrâni, ei au altă mentalitate, sunt depășiți!

— Nu știu cum se face că mentalitatea, depășită, a bunicilor mei (dacă ai ști dumneata ce oameni, nemaipomeniți sunt, ai fi cu adevărat mândră de ei!) se potrivește, în foarte multe privințe - și anume în cele esențiale - cu mentalitatea noastră, a tinerilor de astăzi. În ultima vreme, am stat mult de vorbă cu bunicii, eu în special, dar și unii dintre colegii mei (pe care i-am invitat, odată, aici, la ziua mea de naștere) și, drept să-ți spun, ne-am înțeles de minune! Dar auzi, de minune!... N-are rost să-ți dau amănunte... tot n-ai înțelege!

— A, e grav de tot, Bogdane! Te-ai obraznicit din cale-afară!

— Iartă-mă, mamă, poate par obraznic, dar, în realitate, nu sunt și nici n-aș putea să fiu vreodată. Mă trag dintr-un izvor prea sănătos, în această privință, ca să-l denaturez eu! Ceea ce ți se pare dumitale obraznicie să știi că este expresia elementarei demnități! Nu pot să suport neadevărul, insulta, nedreptatea! (Aceasta am învățat-o, în primul rând, de la bunicii mei.) Și-atunci izbucnesc, „pun la punct”, cum se obișnuiește să se spună, pe oricine. Într-o asemenea situație. În toată viața mea, am răspuns cuviincios, dar demn, când am socotit că dreptatea este de partea mea!

— Dar de unde știi tu, de fiecare dată, că ai dreptate sau nu?!...

— Mărturisesc că ai ridicat o problemă la care, nu de puține ori, m-am gândit. Și m-am gândit mai ales raportând lucrurile la un anumit context specific - cel ce caracterizează spontaneitatea și, uneori, nematuritatea reacțiilor și deciziilor vârstei noastre, a tinerilor. În ceea ce mă privește, cred că am un simț al adevărului (îți spun asta cu riscul de a mă socoti îngâmfat), al adevărului rezultat din buna intenție și din cinstea săvârșirii faptelor mele, din bunul simț nativ, care mă oprește să jignesc, ori să nu respect ceea ce trebuie respectat, sau să acuz ceea ce nu merită să fie acuzat!...

Economista Melania Ștefănescu, cercetătoare într-un institut de specialitate, nevastă de inginer-diplomat, în prezent director într-un minister, îl privea cu ochii măriți pe unicul ei fiu, din aceasta putându-se deduce că ceea ce-i spunea Bogdan nu era chiar lipsit de interes, chiar dacă felul demn, bărbătesc, al replicilor, în care intra, fără îndoială, și o oarecare nuanță de bravadă, nu-l putea accepta, în întregime, deocamdată.

— Să revenim la întrebare, spuse mama lui Bogdan, făcând efortul să mascheze buna impresie, pe care i-o făcuseră, în mare măsură, vorbele fiului ei, n-am timp de pierdut cu tine!...

În clipa aceea, își dădu seama că „a sărit peste cal”, că nu aceasta a vrut să spună. De fapt, era, luată una peste alta, din câte aflase, foarte mulțumită de băiat: de rezultatele lui, de seriozitatea pe care o manifestă, de comportarea lui. Auzise, peste tot la școală, numai vorbe bune, deseori laude, rostite fără nici o rezervă, pentru Bogdan Ștefănescu. Cineva o pusese, totuși, pe jar, îi înfipse un ghimpe în inimă. Era profesoara de matematică a băiatului, o persoană pe care Melania Ștefănescu o cunoaștea de mai mulți ani și căreia îi acordase o anume încredere (nu-și mai aducea bine aminte ce anume o determinase la aceasta). În calitate de dirigintă a Dianeii, această profesoară s-a simțit obligată să-i atragă luarea aminte asupra pericolului ce-l pândește pe băiat.

— Nu vă imaginați, doamnă Ștefănescu..., a început diriginta Dianeii un găfâit monolog, care a durat peste o jumătate de oră...

La un moment dat, nemaiputând asculta, Melania a oprit-o. aproape scârbită... Reținuse, totuși, o serie de vorbe, rostite la adresa acelei fete, Diana Dragomir, de care era îndrăgostit băiatul ei. O supăraseră, pe de o parte, cele spuse de profesoară despre comportarea Dianeii și despre familia din care provenea! „Nu! Nu! Cu o asemenea fată nu trebuia să aibă de-a face Bogdan. N-are ce căuta în familia mea! Ce dacă este frumoasă?! Mai bine una mai puțin frumoasă, dar... cu tot ce-i trebuie!” își făcu ea, la repezeală, calculul! Pe de altă parte, o deranja teribil faptul că despre aventura lui Bogdan („pentru că, își spuse ea, o aventură trebuie să fie sau, în orice caz, așa trebuie considerată”), știa întreaga școală! De aceea venise așa de furioasă acasă și îl luase pe Bogdan la rost...

— Te rog să mă scuzi, mamă, răspunse îndurerat și palid la față, dar o asemenea discuție și eu o socotesc un timp pierdut. Deși am așteptat atâția ani - continuă mai mult pentru sine - un timp, în care să stau de vorbă cu părinții mei. Se pare însă că acel timp n-a sosit încă! În orice caz, dacă vrei să știi și de la mine ceva despre Diana (în afară de ce ți-a spus, cu siguranță, diriginta ei), atunci notează că este o fată de excepție, din toate punctele de vedere (minus cel al situației materiale) și că, în ciuda acestui din urmă lucru, care, fără îndoială, te interesează pe dumneata personal, dacă va voi și ea, va fi, mai curând sau mai târziu, nora dumatilă! Am zis! Și-acum, dă-mi voie să mă retrag, fiindcă am de învățat...

Intrând însă în cameră sa, băiatul fu copleșit de pârjolul ce-i stăpâna sufletul...

3.

Ochii fetei îl învăluie în căldura unui zâmbet, de pe buzele căruia respiră toate florile primăverii. Bogdan ridică fotografia, aflată pe masa lui de lucru, într-o ramă delicată, și-o apropie de propriii lui ochi. „De ce? De ce” îi șoptește îndurerat. Apoi, căutând într-un sertar, scoate de-acolo un carnet, nu mai mare decât podul palmei, îmbrăcat în piele și fixat într-un cadru metalic, ce părea de aur. Îl primise cadou de la bunicul lui, în ianuarie, când împlinise optsprezece ani. Deschizându-l,

săltă parcă o cortină, în spatele căreia viața începe să clocotească...

„Astăzi am stat de vorbă cu Diana. Pentru prima dată, am stat, cu adevărat, de vorbă cu Diana! Începe să citească Bogdan. Sunt atât de..., ah, dacă m-ar vedea bunicul, ar râde de mine, fiindcă nu-mi găsesc cuvintele. De fapt, ce m-o fi apucat să mă spovedesc hârtiei?! N-am avut niciodată pasiunea jurnalelor. Acum însă, nu știu ce se întâmplă, nu mai am răbdare până ce vine bătrânul, să discut cu el. Orice s-ar spune, sunt atât de... tulburat, acesta este cuvântul. Mai exact: sunt foarte bucuros, deși nu tot ce-am aflat m-a bucurat. Aveam dreptate când susțineam, acum câteva zile, într-o discuție, că nu întotdeauna aparența exprimă și realitatea. Cel mai adesea, lucrurile stau altfel decât par la prima vedere.

De pildă, cu Diana. Cine ar putea să bănuiască măcar ceva din cele aflate de mine astăzi. Pentru toată lumea, elevi și profesori, Diana Dragomir este «frumoasa liceului», fată deșteaptă, cochetă, dar rece, indiferentă, răutăcioasă chiar. Nu e prietenă cu nimeni, cu nici o fată, cu nici un băiat, deși atâția roiesc în jurul ei.

Ce s-o fi petrecut astăzi cu ea? Cine-ar fi crezut?! Cine și-ar fi închipuit-o pe Diana făcând... mărturisiri. Mă rog, cele câteva lucruri, pe care le-am aflat, tot mărturisiri sunt, fiindcă ea mi le-a spus și cred că, cel puțin de la școala noastră, nimeni nu le mai știe...

...Ieșisem de la cursuri. Mă aflam pe culoar, gata să cobor scările. Și, deodată, mă pomenesc cu ea în față.

— Ce mai faci, Bogdane? mă întreabă așa, tam-nisam...

Mai schimbaserăm, în cele câteva luni, de când venise la școala noastră, câte o vorbă, în tot felul de împrejurări. Mai des o auzisem discutând cu diverși colegi. De fiecare dată era, fără îndoială, alta decât cea de acum...

Așadar: «Ce mai faci, Bogdane?»...

Glasul Dianei a sunat atât de aproape de mine, de sufletul meu, atât de... fără nici o ironie, că nu mi-a venit să cred... De aceea, probabil, am și răspuns, evident fără rost și nepotrivit, dar sincer mirat:

— Poftim?!...

— Te-am întrebat: «Ce mai faci?» a repetat Diana, pe același ton. Și s-a oprit lângă o fereastră, în care ardea, ca o pală de foc, soarele începutului de mai.

M-am apropiat și eu, lăsându-mă învăluit de luminile ei verzi cu sclipiri de aur... Doamne, ce ochi frumoși are Diana!... Și ce păr, cum sunt castanele coapte!...

...Nu mai știu ce-am îngăimat... Oricum, dacă nu m-ar fi cunoscut cât de cât dinainte, ar fi avut tot dreptul să spună că sunt... un mototol, un neisprăvit...

Când am ieșit pe poarta liceului, zâmbeam așa, în neștire și călcam ca un lunatic... M-am pomenit întrebând-o pe Diana:

— Îmi dai voie să te însoțesc spre casă? Apropo, unde stai? E departe?...

— Dincolo de «Parcul Primăverii»! mi-a răspuns ea. Merg totdeauna pe jos!...

Simțeam că o zână bună mă mângâie pe creștet...

— E grozav! am exclamat. Atunci trecem prin parc. De altfel, nici eu nu stau prea departe.

Aproape că suntem vecini!...

— Știu unde stai! a adăugat Diana.

— Știi?!... m-am mirat eu.

— Da! Te-am văzut, într-o zi, ieșind pe poartă, cu bunicul tău. Aveți o casă frumoasă, curte mare, cu flori, cu pomi...

— Casa este frumoasă, așa e! am recunoscut. Bunicul și bunica și-au dat pe ea economiile lor de-o viață. Au cumpărat-o, împreună cu părinții mei, acum câțiva ani... «Principalul lucru valoros - cum spune bunicul - e liniștea!» Fără această liniște de pe strada noastră, el n-ar fi rămas în București. Bunicul și bunica au fost profesori într-un orașel tihnit, cu aer curat, lângă munți... Îmi pare rău că nu te-am văzut și eu atunci...

— Trec des pe-acolo!

— Și nu te-am observat niciodată!

— De obicei, luni dimineța și sâmbătă după-amiază.

— Luni și sâmbătă? Dar ce cauți tu luni și sâmbătă pe strada noastră?

— Mă întâlnesc cu cineva!

— Cu cine?

— Secret! zise Diana, cu cochetărie. Și parcă, în clipele acelea, ochii ei căpătaseră inexplicabile luciri răutăcioase.

— Te rog să mă ierți că te-am întrebat. De fapt, nu mă interesează, am făcut eu o sforțare supremă, să afectez așa-zisa indiferență.

Diana a tăcut. Mergea cu privirile în pământ, de parcă ar fi căutat ceva de preț, pe jos.

Îmi părea atât de rău că am supărat-o, dar nu știam cum să repar lucrurile. Mi-a venit tot ea în ajutor.

— Chiar vrei, cu adevărat, să știi unele lucruri despre mine, Bogdane? zise, după câteva minute de stânjenitoare și dureroasă tăcere.

— Crede-mă, Diana, de mult doresc acest lucru, de când te-am zărit pe culoarele liceului nostru, astă-toamnă. Ceea ce știi până acum, deși a trecut atâta timp, e că ai venit de la altă școală, că ești o fată deșteaptă, că înveți bine și că vrei să te faci doctoriță...

— De unde știi că vreau să mă fac doctoriță?

— Am aflat-o de la Mihai Stamate, care se învârte des în jurul tău, ca și atâția alții...

— Ai încercat și n-ai avut loc? Sau ție îți place să privești și să judeci de la distanță...

— Nu s-ar spune, dovadă că acum...

— Acum, acum, dacă nu te opream eu, tot așa ar fi fost.

— Diana, mă uluiești.

— Nu e ceea ce aștept eu de la tine, Bogdan Ștefănescu! «Un elev eminent, cum ești tu, premiantul școlii» (am citat niște voci) nu s-ar cuveni să fie uluit de câteva vorbe ale unei fete.

— Nu vrei să revenim?

— La ce?

— La tine!...

— În legătură cu mine nu poți afla nimic interesant. În orice caz, nimic care să-ți facă plăcere.

— Deocamdată îmi face plăcere că sunt cu tine. Sunt fericit, Diana!

— Ușurel, ușurel, tinere!

— Asta e vorba bunicului meu, când mă aprind, el mă potolește astfel.

— E un bărbat interesant bunicul tău, drept să-ți spun, mi-a plăcut!

— O să se bucure când îi voi spune. De fapt și el vrea să te cunoască.

— El, să mă cunoască?! De unde până unde?!... De unde știe bunicul tău de mine?

— Știe! Nu știi de unde, dar știe!

— Mă rog, și ce știe?

— În orice caz, nu mai multe decât mine!

— Iar cum tu nu știi nimic...

— Și cum vreau să știu măcar ceva...

— Cred c-ar fi mai bine să nu știi mai multe, Bogdane, zise Diana trăgând aer în piept, cu teama de a nu se sufoca, parcă!

Am rugat-o să ne așezăm pe-o bancă. Din spate ne îmbrățișau ramurile încărcate de flori ale unui arbust nemaipomenit, un soi de salcâm special, cu flori liliachii, care parfumau, amețitor, aerul. În fața noastră, peste aleea pe care se afla banca, se înălțau, semeți, doi brazi, desprinși parcă din ilustratele de Anul Nou. Unul dintre ei avea crescute, în vârful fiecărei ramuri, conuri lungi și subțiri cu nuanțe galbene, cafenii, roșcate, ca niște splendide lumânări, sute de lumânări, ce așteptau să se aprindă. Aceleași conuri, la celălalt brad, erau în întregime de culoare roșie, un roșu închis. Păreau aproape stranii, nu-ți venea să crezi că nu sunt niște lumânări roșii, lumânări adevărate, așezate cu migală, pe fiecare ramură, de mâna omului.

Ne aflam, parcă, la o ceremonie, la o mare sărbătoare! Ne-am pomenit gândind amândoi la fel, simțind, mai ales, la fel.

— În apropiere de casa voastră - și-a început Diana mărturisirea - se află un internat.

— Exact, este internatul unei școli.

— Acolo merg eu, în fiecare luni dimineața, să-l duc pe fratele meu mai mic. Și tot de-acolo

îl iau în fiecare sâmbătă după-amiază.

— Ai un frate mai mic, trebuie să fii fericită! am zis eu.

— Aș fi fericită dacă Radu ar putea să stea cu noi, acasă, nu la internat.

— Dar de ce îl dați la internat? mama ta nu poate să aibă grijă de el?

— De aproape trei ani... mama nu mai poate să aibă grijă de nici unul dintre noi.

— De ce?

— Fiindcă nu mai este!

— Iartă-mă, Diana!

— S-a îmbolnăvit grav de inimă și... ne-a părăsit...

— Și tu?

— Eu mă descurc singură, cum pot!

— Te mai ajută, fără îndoială, tatăl tău.

— Din păcate, tata îmi face mai mult rău decât bine. De la moartea mamei, bea mult, bea de câte ori are bani în buzunar. Lipsește de-acasă... Trebuie să spăl, să fac mâncare, ordine, curățenie, să am grijă de Radu... Și-acum, fiindcă știi destule despre mine, e timpul să plecăm. Te rog să nu mă însoțești. Iartă-mă că ți-am spus atâtea și că te-am necăjit, fără îndoială. Dar tu mi-ai cerut-o. Ține minte însă că nimeni, în afară de tine, din tot liceul, nu știe ce ai aflat astăzi. Nici chiar profesoarea dirigintă; nu știu ce-o fi scris în rubrica mea din catalog, că nu m-a întrebat nimic până acum. În curând vom termina anul școlar, o dată cu el liceul - și vei uita și tu totul! Cu toții vom uita multe!

— Eu n-am să uit, Diana! Nu vreau să uit! Cum aș putea?!”...

4.

„- Diana, tu știi că bunicul și bunica nu s-au certat niciodată? citește Bogdan mai departe.

— Frumos din partea lor, înseamnă că sunt oameni echilibrați, se respectă, se iubesc, n-au avut nimic de împărțit.

— Cum să nu aibă nimic de împărțit?

— Au avut? Ce? Parcă ziceai că n-au fost bogați, că au fost simpli profesori, au muncit toată viața din greu.

— Da, și asta înseamnă că n-au avut nimic de împărțit? Că doar nu la vreo avere mă refer.

— Repet întrebarea: Ce?

— Viața, Diana! Viețile lor, care s-au făcut una, una singură, pe care au trăit-o împreună.

«Viața noastră, bunico, viața noastră, în ciuda tuturor greutăților și necazurilor, pe care le-am trăit și le-am învins, a fost foarte frumoasă!» Așa spunea bunicul, acum câteva zile.

— Deci tot eu am dreptate, n-au împărțit, au adunat, au pus la un loc, au făcut un tot.

Îți bați joc de mine.

— Eu nu-mi bat joc de nimeni, Bogdane, de nimeni dintre cei care merită respect, cu atât mai mult de tine.

— Dar cu băieții, la școală, de ce-i iei peste picior pe toți? Te întreb nu fiindcă mi-ar părea rău, dar vreau să înțeleg.

— Mă mir cum de ești tu premiant! Văd că unele lucruri le înțelegi mai greu.

— Am dreptate, deci! Mă iei și pe mine în răspăr.

— Fiecăruia ceea ce merită, Bogdane! Dar să ne întoarcem la întrebarea ta cu., băieții... Ia gândește-te la ei și spune-mi: Mihai Gavrilu - «campionul curtezan», Alexandru Sima - «fantele», frate deci întru preocupări, Dorin Popescu, - «mustăcioară pomădată», Costin Haralambie, «picioare fără cap», aleargă bine, trage bine la poartă, când nimerește, dar atât, și alții ca ei, de care nu mă pot mișca măcar pe culoare sau pe stradă, uneori. Ce să apreciez la ei? Notele proaste? - că de-abia se târăsc dintr-o clasă în alta. Asemenea colegi ai vrea să apreciez?

— Bine, dar aceștia sunt doar câțiva, Diana! Și au, ce-i drept, corespondentele lor feminine...

— Cu care, în aparență, se înțeleg foarte bine! Dar să știi de la mine că nici ele «nu dau doi bani» pe asemenea «bărbați». Asemenea «corespondente», cum le zici tu (Mirela, Liliana, Ana-Maria, Cora ș.a.), află de la mine că-și cunosc mai bine interesul decât s-ar crede.

— Acum vorbești ca bunica!

— Nu știu cum vorbește bunica ta, n-am avut plăcerea s-o cunosc, dar așa stau lucrurile.

— Știi ce spunea, într-o zi, nu știu cum a venit vorba despre asemenea fete, despre cum vorbesc băieții cu ele...«nu există ființă, omenească bineînțeles, pe care s-o deranjeze o vorbă bună, o vorbă frumoasă. În orice caz, nu există femeie, pe care s-o supere un gând sincer, decent exprimat, potrivit, ca să nu zic neapărat într-o formă aleasă»...

— Bunica ta n-a fost profesoară degeaba...

— Emerită!...

— Bravo, cu toate că titlurile nu exprimă neapărat ceea ce este omul! Pe deasupra, este femeie, trebuie s-o crezi.

— Altădată, spunea un lucru grozav în legătură cu... bărbații și cu nevestele..., dar nu-ți spun, să nu râzi de mine, crezând că... Știi, Diana, eu mai mult cu bunicii mei discut. Părinții sunt plecați. În aproape patru ani, nu i-am văzut mai mult de două luni.

— Da, am auzit că sunt plecați în străinătate.

— Trebuie să vină anul acesta, măcar când dau examen la facultate să fie și ei.

— Ce zici că spunea bunica ta?

— Dar nu te superi, nu?

— Sper că n-a spus ceva rău despre mine; de altfel, cred că nici măcar nu știe de existența mea.

— Cum să nu știe, Diana?!... În fine, asta e altă poveste. «Bărbații - zicea bunica - toți au nevoie să fie struniți. Altfel, sunt în pericol să rățăcească, din când în când, drumul cel bun». Iar, în ceea ce mă privește, spunea: «trebuie să-ți iei o nevastă care să știe ce vrea de la viață. Și ea trebuie să știe, nu numai voi, care credeți totdeauna că sunteți mai grozavi!» Era de față și bunicul, de-aceea...

— E strașnică bunica ta!

— Mie-mi place grozav de bunica și de bunicul. Tu n-ai...

— Eu n-am bunici! Nu mai am pe nimeni, de fapt, în afară de o mătușă, sora mai mare a mamei, iar tatăl meu «a fost singur pe lume», cum zice el (copil crescut la orfelinat); a fost singur și a rămas singur. Nu știu ce are, nu l-am înțeles niciodată. Pe mama se pare că a iubit-o, a fost o femeie frumoasă. De altfel, și el..., la înfățișare eu îi semăn foarte mult; deși o iubea, se purta însă rău cu ea, o chinuia cu gelozia lui, în timp ce el...

— Unde lucrează tatăl tău?

— În comerț. E un om cinstit, dar de neînțeles, bun cu alții, rău cu ai lui. Mama a fost funcționară într-un minister, desenatoare tehnică. Tata îi scotea mereu ochii că ea «e doamnă», iar el un «pârlit de vânzător!»

— De ce? Fiecare muncă, dacă o faci cinstit...

— Bineînțeles! Mama era o ființă aleasă, ca spirit, ca înfățișare și comportare. El însă ar fi avut nevoie de multă cioplitură, cu toate că, atunci când îl vezi așa, - n-ai zice! Probabil că și de aceea se se mai țin încă femeile după el... Dacă nu ne-ar ajuta mătușa mea, care n-are copii, ar fi vai și-amar de capul nostru! Mătușa este pensionată de boală, aceeași boală ca a mamei - inima! A fost căsătorită demult, a divorțat (nici ea n-a nimerit-o) și-a rămas singură. Mă duc aproape zilnic pe la ea, noroc că stă în apropiere de noi. A lucrat la Fabrica de Confecții..., creatoare de modele. Mai desenează și acum, mai câștigă, în plus, peste pensie, ca să ne poată ajuta pe noi. Ea îmi face, din când în când, câte ceva. De altfel, am învățat și eu să croiesc, să cos. Mi-am făcut o rochiță singură. Și lui Radu i-am cusut ba una, ba alta...

— Când ai tu timp pentru toate, Diana? Eu nu fac decât să învăț și cad, uneori, frânt de oboseală.

— Totdeauna femeile au fost mai chinuite și, în ciuda fragilității lor, se pare mai rezistente. Cel puțin unele!...

— Diana, de ce plângi? Te-am supărat cu ceva? iartă-mă, iartă-mă, te rog!

— Nu, nu m-ai supărat cu nimic. Nu e nimeni vinovat că viețile noastre se desfășoară fiecare pe alt fâgaș. Dacă aș putea să intru la facultate!

— O fată cu voința ta... trebuie să izbutească!

— E greu, e mare concurență, dar voi munci zi și noapte!

— Parcă la Electronică...

— Bunicul tău e profesor de matematică și, din câte am auzit, nu unul oarecare.

— Da, are cărți publicate, chiar acum urmează să-i apară o culegere de probleme pentru liceu și admitere în facultate.

— Vezi? Pe când la mine!... Știi ce mi-a spus profesoara dirigintă astăzi? Că vrea să mă cunoască mai îndeaproape. Pentru ea sunt «o enigmă»! Ea habar n-are, nu știe nimic despre mine și, închipuiește-ți, acum vrea să dezlege «enigma»!

— Tu chiar pari o enigmă pentru mulți oameni. Cum vrei să te cunoască lumea, dacă te porți într-un fel și gândești altfel.

— Și, mă rog, cum ai vrea să mă port, Bogdan Ștefănescu? Să chem lumea din lume, sau măcar școala întreagă, ori clasa, ori doar pe cei interesați și... să țin o conferință de presă? Să încep mărturisile, spunând: «Oameni buni, eu, de fapt, nu sunt cea care par..., dar ce să vă mai spun eu, întrebați-l pe colegul meu, pe distinsul meu coleg, fiu al unor oameni distinși, Bogdan Ștefănescu, de la a XII-a A, vă va spune el cine sunt, el știe, știe totul despre mine»!...

— Văd că ești supărată rău... Mă bucuram că am discutat atâtea, că ne-am spus atâtea, că am ajuns să știm mai multe unul despre celălalt.

— Sunt puțin obosită și nervoasă. Te rog să mă ierți. Trebuia să discut și eu cu cineva. Prea am adunat multe în mine. Și s-a nimerit ca acela să fii tu.

— S-a... nimerit? Atât?

— Da, atât! S-a nimerit, că... de aceea te-am oprit atunci pe culoar!

— Avea dreptate bunicul: trebuie un colosal efort de voință, ca să te înțelegi cu cineva, chiar dacă acest cineva îți este foarte apropiat.

— Se pare că bunicii tăi spun numai lucruri de ispravă, din câte susții tu.

— Fiindcă au fost și sunt oameni de ispravă, să știi!

— Nu te contrazic, n-am nici un fel de interes.

— Dar ce, aici e vorba de interes? Noi... am stat de vorbă cu vreun interes?

— Cu atât mai bine! deși, de data aceasta, tinere, nu cred că stăm prea bine cu... sinceritatea. Eu, de pildă, am avut un interes, pe care l-am și mărturisit: acela de a-ți spune ție măcar ceva din ceea ce am pe suflet. E limpede, nu?

— Îți mulțumesc pentru acest interes al tău!

— Nu s-ar putea spune că, dacă e greu cu femeile, cu bărbații e foarte simplu. Au și ei complicațiile lor.

— Poate, dar unele lucruri devin complicate, pentru că oamenii le complică.

— Sau viața.

— Viața le complică, dar le și dezleagă.

— Se cunoaște că suntem mebri ai cercului Noi și viața. Ar avea de ce să zâmbească filozoful

nostru, profesorul Dan Panaitescu!

— De ce crezi c-ar zâmbi? Prostii, în orice caz, nu spunem. Și-apoi, sunt lucruri ce ne interesează, nu?

— Vezi că ai ajuns la vorba mea? Ne interesează!

— Mă bucur că ai spus ne...

— Vrând să subliniez că și tu ai avut un interes... De ce te uiți așa la mine? Mă mășori, de parcă ai vrea să mă cumperi.

— N-am eu bani să te cumpăr pe tine. Mi-ar trebui prea mult aur.

— Oho! De unde știi că sunt așa de prețioasă?! S-ar putea să te înșeli.

— Nu spun nu!

— Care va să zică, vorbim de circumstanță! Am învățat de la bunici că fetelor trebuie să le spunem vorbe frumoase și... tot nu costă nimic...

— Diana, nu-ți permit să-ți bați joc...

— Nu-mi permiți?! Ce nu-mi permiți? Dar cine ești tu să-mi permiți sau nu mie ceva? Cine ești...

— Degeaba te străduiești, că ochii tăi acum spun... altceva, n-au fulgere în ei, ca să zic așa!

— Dar de unde știi tu, elev Ștefănescu Bogdan, ce spun și ce nu spun ochii unei colege dintr-a XII-a B?! Ce, ochii ei sunt fenomene meteorologice?

— Meteorologice, nu, dar fenomene da! Sunt... fenomenal de frumoși! Asta e! În ceea ce privește întrebarea cu timpul și locul, răspund: într-o oarecare măsură, de aproape un an de zile; ceva mai bine, de curând, de câteva săptămâni; asta ca timp; locul - când ici, când colo; și a doua oară - că fericirile acestea nu pot fi prea dese - aici, aici, pe această bancă, spre care, parcă fără să vrem, ne-am îndreptat și acum. Privește, brazii din fața noastră s-au pregătit din nou de sărbătoare: și-au prins pe ramuri lumânările, sute de lumânările galbene și roșii, iar acum sunt gata să le aprindă, ca să ardă în templul... sfinteii, fermecătoarei naturi. Salcâmul cel cu flori liliachii și-a întins brațul său ocrotitor peste banca... mărturisirilor noastre, iar pe la picioare, se grămădesc în grupuri multicolore panse- luțele, care zâmbesc, zâmbesc cu ochi fericiți! Zâmbesc, că ce altă treabă au, după cum văd că zâmbești și tu «a râde» - din cauza romantismului meu... leșinat! M-am molipsit de la bunicul, el e cu matematica, dar și cu poezia! Noroc că bunica-l readuce mereu la realitate, restabilind echilibrul, așa că, pe medie, treaba iese bine. De aceea-ți spuneam că ei nu s-au certat nicodată. Auzi, Diana, bunicul și bunica nu s-au certat niciodată, în patruzeci și patru de ani... Cel puțin așa susțin ei. Eu citez doar.

— Frumos din partea lor, înseamnă că sunt oameni echilibrați, se respectă, se iubesc, n-au avut nimic de împărțit!

— Da, «n-au avut nimic de împărțit!»?...

5.

...Ieșise la cumpărături împreună cu bunicul său, își amintește Bogdan....

— Bogdane, ia privește, ce moment înduioșător! Trebuie să fie necăjită biata femeie, dacă e în stare să se despartă o săptămână întreagă de copil. Cine știe ce greutate o fi având?

— Dar e Diana, bunicule! Nu-i nici o femeie... Diana! Diana! Iartă-mă, c-o strig, aș vrea s-o cunoști și dumneata...

— E Diana?! Atunci băiețelul? întrebă profesorul.

— Băiețelul e fratele ei, Radu, fratele Dianei, bunicule.

— Diana, iartă-mă că te-am strigat..., aș vrea... Bunicule, dă-mi voie să ți-o prezint pe colega mea.

— Diana Dragomir! El e fratele meu, Radu!

— Mă bucur, domnișoară Diana, mă bucur mult să te cunosc. Va să zică, dumneata ești... fata despre care...

— Nu înțeleg...

— Bogdane, „O fată frumoasă e / cum ne-o arată soarele: / pe cale veche o minune nouă, / curcubeu! ce sare din rouă!...” Ți-e vocabularul sărac, nepoate! Ce mi-ai spus tu despre colega ta e departe de a exprima...

— Domnule profesor, domnule Ștefănescu...

— A, dar văd că mă cunoști, domnișoară...

— Bunicule!

— Lasă, lasă, Bogdane! Domnișoară Diana, te rog să mă ierți, e o bucurie și, crede-mă, nu una de fiecare zi! Nepotul meu, dar, în sfârșit... Încotro mergeți? Noi am plecat să cumpărăm câte ceva, am primit sarcini de la... stăpâna noastră de-acasă și, ce să facem, le îndeplinim cu plăcere.

— Noi mergem spre casă...

— Diana, n-ai zis că-mi cumperi o locomotivă cu vagoane? Vreau o locomotivă cu vagoane!

— Ce spui, flăcăule, vrei o locomotivă cu vagoane? Te faci mecanic?...

— Nu mă fac mecanic, dar mâine e ziua mea și Diana mi-a promis că-mi cumpără o locomotivă electrică cu vagoane.

— Radule, se poate?!...

— Dar ai zis că-mi cumperi!

— Îți cumpăr, sigur că-ți cumpăr. Mergem acolo, lângă noi.

— La magazinul unde am văzut-o eu, da?

— Sigur, hai să mergem! Domnule profesor, și eu mă bucur că v-am cunoscut. Vă mulțumesc pentru cuvintele frumoase...

— Părinții dumitale trebuie să fie fericiți, domnișoară Diana, au doi copii...

— Noi n-avem mamă...

— Cum?!...

— Bunicule, lasă că-ți povestesc eu!

— Ce-ai spus, Radule?

— Iertați-l, domnule profesor! Vă rugăm să ne iertați. Bună-seara!

— Mda! Și câți ani împlinești mâine, flăcăule?

— Opt ani!

— O, dar ești băiat mare! De-acum trebuie să ai grijă de sora ta.

— Ea are grijă de mine, că tata...

— Radule!

— Ce-i cu tata?

— Cu tata nu e nimic, domnule profesor, tata trăiește, e bine, lucrează...

— Sigur, sigur..., atunci să mergem până la colțul străzii, avem același drum. Iar locomotiva cu vagoanele ați putea să le cumpărați și de la un magazin de-aici, din apropiere, îl știți, nu? S-a deschis de curând și e foarte bine aprovizionat. Într-acolo mergem și noi. Dacă nu l-ați vizitat până acum, sunteți invitații mei.

— Vă mulțumim, dar...

— Nici un dar..., adică te-aș ruga să nu mă refuzi, domnișoară Diana. Cred că și Radu e de acord să meargă, da?...

... - Asta, asta, pe asta să mi-o cumperi, Diana, te rog! Uite ce frumoasă e! Și vagoanele, și...

— Radule, dar asta e prea scumpă!

— Îmi dai voie, domnișoară! Ați primit să fiți invitații mei. Atunci, lăsați-mă să am și eu o bucurie, încă o bucurie pe ziua de astăzi. Care-ai zis că-ți place, Radule, asta? Pe asta o cumpărăm! Iat-o! Te rog s-o primești... o dată cu urarea noastră de: „La mulți ani!” Să te faci mare, să fii cuminte, să înveți bine!...

— Am numai note de zece!

— Bravo! Foarte bine! S-ajungi inginer mecanic!

— Mulțumesc! Îmi dați voie să vă sărut?

— Cum să nu, Radule, vino să ne-mbrățișăm, ca între bărbați! Și-acum, fiindcă știu unde te afli toată săptămâna, am să te vizitez, să mai stăm de vorbă. Ești de acord?

— Vreți să fiți bunicul meu?...

— Radule!

— Ce s-a întâmplat, Diana? Te rog să nu plângi, e păcat, strici frumusețe de ochi! Sigur, sigur, Radule! Dacă vrei tu... Măi copii, haideți să ieșim de-aici, că e o căldură, simt că mă-năbuș.